

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

15 Juni 1911

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 12. Årg. 29

Svenska Missionsförbundets 33:dje generalkonferens

hölls torsdagen den 8 juni i Södra Missionshuset i Stockholm. Närvarande voro 515 ombud.

Efter avsjungandet av sången »Var stund jag dig behöver» öppnades konferensen av Missionsförbundets ordförande, lektor P. Waldenström, med bön till Gud, att han måtte låta sin Ande leda konferensens förhandlingar, så att dess resultat bleve till hans ära, till församlingens fromma och till verksamhetens framgång. Med ledning av Davids 146:te psalm höll han sedan ett inledningstal, vars grundton var detta: »Låt oss sätta all vår förtröstan till Gud. Att lita på människor är vanskligt. Om man väntar hjälp från dem, kan man bli besviken. Det är Gud, endast Gud, som ständigt sänder de personliga krafter, och de medel, som behövas. Därför må vi ock taga emot, det han giver, och släppa, det han vill taga. — Det högsta målet för allt är Guds förhålligande. Vi äro samlade för att rådslå om, huru vi på bästa sättet må kunna förhålligande Gud. Därför är det ock av högsta vikt, att våra förhandlingar ledas av hans helige Ande.» — I den bön, som följde härpå, tackades Gud särskilt för den nåden, att vi fingo vara med i det stora verket.

Församlingen sjöng sången »Nu tacken Gud allt folk», och därefter vidtogo förhandlingarne.

Sedan lektor Waldenström på grund av åtskiliga göromål undanbett sig ordförandeskapet, valdes till ordförande predikant *J. P. Norberg*, till vice ordförande redaktör *J. B. Gauffin* och grosshandlare *M. Selin*, Örebro, samt till sekreterare kandidat *G. Mosesson* och till biträdande sekreterare predikant *Joh. P. Johansson*. Att justera protokollet valdes direktör *G. Ericson* och fabrikör *Axel Olsson*, Stockholm.

(Innan vi gå vidare, vilja vi påpeka, att redogörelsen i denna tidning huvudsakligen kommer att omfatta ärenden, som röra den *yttre missionen*. I tidningen *Pietisten* lämnas utförligare redogörelse för de ärenden, som röra den *inre missionen*).

Styrelsens och revisorernas berättelse över årets räkenskaper upplästes, varefter konferensen beviljade styrelsen *full och tacksam ansvarsfrihet* för det gångna årets förvaltning.

Ordföranden uppmanade nu de församlade till tacksamhet mot Gud för den stora nåd han under det gångna året visat Missionsförbundet i alla avseenden. Predikant *J. Nyren* ledde i bön och församlingen sjöng »O Jesus, bli när oss, bli när oss alltfört», därvid uttryckande en samfäll bön om Herrens ledning och välsignelse i fortsättningen som hittills.

Härefter beviljades inträde i Missions-

förbundet åt 30 församlingar, som begärt anslutning.

Styrelsevalet, som nu företogs, utföll så, att samtliga de avgående styrelsemedlemmarna återvaldes, nämligen *J. Nyrén, Joh. P. Johansson* och *J. P. Norberg*, Stockholm, *J. Hellgren*, Sundsvall, *J. B. Gauffin*, Uppsala, och *J. P. Jönsson*, Växiö. Till suppleanter utsågos skräddaremästare *N. J. A. Ekvall*, Stockholm, och pastor *K. Palmberg*, Smålands Taberg. Revisorer blevo kamrer *C. Wilh. Rinman*, direktör *G. Erixon* och handlanden *J. Erik Carlsson* och revisorssuppleanter kassör *D. Rathsmän* och direktör *S. Grufman*, alla i Stockholm. Till ledamöter i skolstyrelsen omvaldes lektor *P. Waldenström*, predikant *Joh. P. Johansson*, redaktör *J. B. Gauffin* och predikant *J. Nyrén* samt till deras suppleanter redaktör *N. P. Ollén* och missionssekreterare *W. Sjöholm*.

Härefter företogs åtskilliga nyval inom distriktsråden.

Till rektor Wikander, som den 31 augusti förlidet år lämnade sin befattning vid Missionsskolan, uttalade konferensen sin varma tacksamhet samt beslöt att tilldela honom en årlig pension av 1,000 kronor mot det ått han, enligt eget förslag, till Missionsförbundet överlämnade kr. 10,000 i värdepapper som grundplåt till en pensionsfond för Missionsskolans lärare. Vidare beslöts att ännu ett år låta föreståndarebefattningen vid Missionsskolan vara ordnad på det sätt, som den varit under sist gångna läsår, då lektor *P. Waldenström* tjänstgjort såsom skolans föreståndare och kandidat *Mosesson* skött undervisningen i rektor Wikanders ämnen och därjämte biträtt föreståndaren i expeditiönsärenden.

Som vanligt beviljades en hel del anslag för verksamheten på olika platser i vårt land och till söndagsskolverksamheten samt för understöd till gamla orkeslösa predikanter och predikantänkor.

En framställning om höjning av priset på tidningarne *Missionsförbundet*

och *Pietisten* till kr. 1: 50 vid prenumeration på expeditionen och kr. 1: 60 vid postprenumeration avslogs, likaså ett förslag om sammanslagning av de båda tidningarne till en tidning.

På förslag av ordföranden beslöt konferensen att till konungen sända ett telegram av följande lydelse:

Hans Majestät Konungen!

Svenska Missionsförbundets 33:dje generalkonferens framför i djupaste underdånighet inför Eders Majestät försäkran om sin orubbliga tillgivenhet och trohet. Vi bedja Gud med rik välsignelse kröna Eders Majestäts oförtrottna arbete för vårt älskade folks och fäderneslands väl.

Konungens svarstelegram anlände på aftonen och lydde som följer:

Ordföranden i Svenska Missionsförbundets Generalkonferens.

I det jag sänder mitt hjärtliga tack för Edert vänliga hälsningstelegram uttalar jag mina varmaste välönskningar för Generalkonferensen i dess gagnande och välsignelsebringande verksamhet.

Gustaf.

Åt lektor Waldenström uppdrogs att till den internationella Israelsmissionskonferensen, som samtidigt hölls i huvudstaden, framföra Missionsförbundets hjärtliga brodershälsning med tillönskan om Guds välsignelse. Vid förmiddagsmötets slut frambar lektor Waldenström Israelsmissionskonferensens tack för hälsningen samt dess återhälsning till Missionsförbundets konferens.

Under förmiddagsmötet avbröts förhandlingarna vid 12-tiden på ett angenämt sätt genom att predikantsångkören sjöng ett par sånger. Den ena av dessa var fosterländsk, och detta, tillika med telegrammet till konungen, gav konferensen anledning att bedja om Guds välsignelse över vår konung, vår regering, vårt land och vårt folk.

Förmiddagsmötet avslöts vid 2-tiden

med sång och bön. Klockan 4 upptogs åter förhandlingarna.

En kurs för församlingstjänarinnor kommer även instundande höst att hållas i Rättvik i likhet med den som hölls där sistlidne höst. — I *Sveg, Härjedalen*, beslöts att uppföra ett missionshus och predikantbostad på den tomt, som förut av Missionsförbundet inköpts för detta ändamål.

Med anledning av en från Skånes predikantförbund inkommen skrivelse med begäran, att styrelsen till denna Generalkonferens ville inkomma med förslag, att våra församlingar under året måtte avskilja en söndag särskilt för *behandling av nykterhetssaken*, beslöts att genom tidningspressen och särskilt förbundets egna tidningar ställa en dylik uppmaning till Missionsförbundets församlingar, överlämnande åt dem själva att var för sig bestämma dagen.

Rörande *missionen i Kongo* beslöts

1) att godkänna det av kongokonferensen uppgjorda förslaget till budget för 1911, upptagande

för Mukimbungu station	kr.	5,000:—
» Kibunzi station	»	5,540:—
» Nganda station	»	4,783:—
» Kinkenge station ...	»	5,250:—
» Kingoyi station.....	»	5,530:—
» Maziya station	»	3,290:—
» Musana station	»	2,600:—
» Brazzaville station	»	4,730:—
» Londe station	»	13,045:—
» Seminariet vid Kingoyi	»	2,150:—
Summa kronor		51,918:—

2) att bifalla förslaget om uppförande av en huvudstation i Brazzaville, Franska Kongo, enligt av kongokonferensen uppgjorda ritningar, till en kostnad av kr. 29,200, fördelade på en tid av tre à fyra år;

3) att för detta ändamål redan under detta år utanordna ett belopp av kr. 5,000 till förberedande arbeten;

4) att godkänna kongokonferensens förslag att låta trycka i 2,000 ex. en av fru Ruth Walfridsson gjord över-

sättning till kongospråket av Kristens Resa;

5) att likaledes godkänna förslaget om att låta trycka i 2,000 ex. en av missionärerna K. E. Laman och M. Westling utarbetad fransk-kifioti grammatik;

6) att i år kalla och till Kongo utsända doktor G. Palmær, som nu fullbordat sina medicinska studier, och hans trolovade, sjuksköterskan fröken Lisa Isacksson, samt missionseleverna Svante Malmkvist, Lydia Sjöblom, Hulda Samuelsson och Ruth Johansson.

Vid föredragning av ärenden rörande *missionen i Kina* beslöts

1) att fastställa budgeten för kina-missionen under 1911 till följande belopp:

för Wuchang station	kr.	5,905:—
» Hwangchow station	»	3,500:—
» Macheng station ...	»	3,706:—
» Kienli station	»	1,440:—
» Shasi station	»	4,531:—
» Kingchowfu station	»	525:—
» Ichang station.....	»	5,017:—
» Kulings sommarhem	»	450:—
» Seminariet i Kingchowfu	»	2,235:—
» Praktiska skolan i Hwangchow	»	2,238:—
Summa kronor		29,547:—

2) att för 1911 bevilja följande extra anslag:

till inköp och reparation av hus i Kongan	kr.	1,680:—
» uppförande av en gosskola i Kiangkeo...	»	125:—
» mur, gästrum och skola i Tsi-hua-si...	»	160:—
» målning av boningshuset i Ichang.....	»	170:—
» reparation av husen i Hoyong o. Tanyang	»	605:—
» hjälp åt församlingarna i Mahu och Kienho	»	255:—
» reparation av hus i Shangpaho	»	135:—
Summa kronor		3,130:—

3) att bifalla kinakonferensens förslag att för det överskott, som uppstod vid uppförandet av seminariet i Kingchowfu, bygga ett enfamiljshus på nämnda stations område;

4) att likaledes bifalla kinakonferensens begäran att för det överskott på omkring 1,400 kr., som genom god växelkurs uppstått på byggandet av den praktiska skolan i Hwangchow, inköpa inventarier för nämnda skola och att därjämte anslå 1,600 kr. för samma ändamål;

5) att till ett pris av 450 kr. övertaga Wesleyanska missionens utstation i Kisuei för att på nämnda plats så småningom uppföra den huvudstation, till vilken vår ungdom insamlar medel enligt det s. k. Västerås-förslaget;

6) att anslå 235 kr. årligen till underhåll av verksamheten på nämnda plats;

7) att bifalla samma konferens' förslag om inköp av en mindre tomt i Shasi för uppförande av ett hus för ogifta kvinnliga missionärer;

8) att missionen må för inbesparing av flyttningskostnader m. m. hålla vissa tyngre inventarier på varje station, såsom kokspisar, skåp och bord m. m.;

9) att göra den ändringen i kina-stadgarna, att, där makar utkommit till missionsfältet på olika tider, deras sammanlagda vistelse i Kina må uppgå till 14 eller minst 13 år, innan de få resa hem för att vila;

10) att nu kalla och till Kina utsända skollärarinnan Ottilia Nylén samt missionseleverna Enoch Gillström och Gust. Cederlöw.

Till missionär A. P. Tjellström samt till Amerikanska Missionsförbundets missionär Joel Jonsson uttalade konferensen sitt varma tack för det utmärkta arbete de nedlagt vid uppförandet av evangelistseminariet i Kingchowfu.

Med avseende på missionen i Ost-Turkestan beslöts

1) att uppskjuta inspektionen av missionen i Turkestan till hösten 1912,

då missionärerna G. Raquette och John Törnqvist, som nu vistas i hemlandet, återvända till sitt arbetsfält;

2) att godkänna det av Turkestan-konferensen uppgjorda förslaget till budget för 1911, upptagande

för muhammedanska stationen i Kaschgar.....	kr. 1,252: —
» kinesiska stationen i Kaschgar	» 1,380: —
» utstationen i Nya Kaschgar	» 1,240: —
» muhammedanska stationen i Jarkend	» 1,200: —
Summa kronor	5,072: —

3) att missionen skall för inbesparing av flyttningskostnader hålla vissa tyngre husgeråd, såsom skåp, matbord och stolar, på varje station;

4) att godkänna förslaget om utvidgning av verksamheten genom att anskaffa byggnadstomt eller hyra lokal i staden Jengi-Hissar för att där efter hand, om förhållandena så utvecklas, uppföra en ny huvudstation samt att låta behållningen av den medicinska verksamheten i Kaschgar bestrida en del av utgifterna härför;

5) att nu antaga och till Turkestan utsända missionseleven Gustav Arell och sjuksköterskan Helena Lundahl;

6) att bisträcka studeranden Rickard Larson (son till missionär E. John Larson i Tiflis) erforderliga medel (omkring 2,000 à 3,000 kr.) för att vid The Protestant College i Beirut, Syrien, utbildas till läkare för missionen i Ost-Turkestan. För detta ändamål hoppas Missionsförbundet få hjälp av en varmhjärtad missionsvän i London, mr Stone, vilken förut frikostigt bisträckt förbundet i dylika fall. Konferensen gav Expeditionen i uppdrag att till mr Stone framföra dess stora tacksamhet för den hjälp han på detta sätt lämnat vår mission.

Beträffande missionen i Kaukasien beslöts

1) att missionär E. John Larson må under återstående tiden av sin nuva-

rande period på fältet ägna sig huvudsakligen åt arbetet bland den tatariska befolkningen i Tiflis och att han i denna avsikt bosätter sig i den stadsdel, där tatarerna bo;

2) att Margara Asaturians ägnar sig åt verksamheten bland armenierna;

3) att fröken Elin Sundvall tills vidare får verka på egen hand, såsom hon för gott finner;

4) att fröken Olga Moberg bredvid sina språkstudier får verka som bibelkvinna bland armenier och jesider;

5) att även för detta år göra följande anslag: 1,000 kronor för verksamheten i allmänhet, 1,200 kr. till lön åt Kasha Ibrahim Temros, 200 kr. till hyra för nya salen och 1,000 kr. till Armeniska missionsförbundet för underhåll av evangelister.

Rörande *missionen i Ryssland* beslöts

1) att missionär W. Särwe med familj förflyttas från Tiflis till Petersburg för att där ägna sig åt verksamheten dels bland svenskar, dels och huvudsakligen bland ryssar;

2) att missionär J. A. Nyman därigenom lämnas frihet att mera än hittills ägna sig åt verksamheten i Ingermanland;

3) att för verksamheten i Ingermanland må även under detta år utgå samma belopp som förut, kr. 900:— att fördelas mellan evangelisterna Terravä och Piiparinen.

Styrelsen meddelade konferensen, att den s. k. *West-End-missionen i London*, vilken Svenska Missionsförbundet bedrivit i 14 år, enligt förra konferensens beslut är indragen sedan april månad detta år samt att missionär C. J. Engvall med familj f. n. vistas i hemlandet i avvaktan på närmare bestämelse om hans framtida verksamhet.

Med avseende på *sjömansmissionen i Sunderland* i Norra England beslöts

1) att missionär Orest må såsom hittills fortsätta sin verksamhet i själva Sunderland;

2) att missionär C. J. Engvall, som på grund av West-End-missionens ned-

läggande måste ha annan sysselsättning, skall efter slutad vilotid i hemlandet upptaga verksamhet bland sjömän på någon lämplig plats i närheten av Sunderland;

3) att överlåta åt styrelsen att närmare bestämma platsen.

Till *sjömansmissionen i Kotka* beviljades samma belopp som under föregående år, kr. 800:—.

Från några av de svenska deltagarne i Edinburgh-konferensen 1910 hade utfärdats en inbjudan att hålla en *allmän svensk missionskonferens* för den yttre missionen på hösten 1912. Generalkonferensen beslöt, att Svenska Missionsförbundet för sin del skulle delta i denna konferens. Till ledamot av mötesbestyrelsen utsågs sekreterare W. Sjöholm, vilken skulle äga rätt att med sig adjungera nödigt antal medledamöter.

Svenska Missionsförbundet hade inbjudits att genom en eller flera representanter *deltaga i en konferens*, som kommer att hållas i Tuskegee Institut (Booker Washingtons uppfostringskola för negrer) i Alabama, Amerika, den 17—19 april 1912, rörande de bästa uppfostringsmetoderna för Afrikas negrer. Konferensen ansåg, att Missionsförbundet för kongomissionens räkning borde delta i denna konferens, och gav styrelsen i uppdrag att ditsända missionär M. Westling eller annan lämplig person.

Med anledning av det uppdrag, som styrelsen erhöll av 1910 års konferens att utreda frågan om *hem för missionärers barn* och att till denna konferens inkomma med ritningar och kostnadsförslag på ett sådant hems uppförande på Lidingön, meddelade styrelsen nu konferensen, att denna fråga blivit provisoriskt löst på så sätt, att enskilda missionsvänner ha i Ousby ett sådant hem under uppförande, i vilket missionärsbarn kunna på billiga villkor få inackordering och god vård.

Inträde i skolans *missionsandelning* beviljades åt följande manliga missionsselever:

Jakob Svensson och *Johan Södergren*, som ämna utgå till Kongo, och *Gideon Andersson* som ämnar utgå till Kina samt åt följande kvinnliga missionskandidater:

Lärarinnan *Helga Blomgren*, Stockholm, lärarinnan *Hanna Larsson*, Nora, kontorsbiträdet *Judith Johansson*, Norrköping, bibelkvinnan *Stina Lund*, Stockholm, och bibelkvinnan *Ottilia Karlsson*, Stockholm.

I likhet med vad som ägt rum under föregående år beslöts att hålla en offerdag för missionen söndagen den 9 juli och att anslå kollekten, som då upptages, för missionen i Kongo såsom en särskild jubileumsinsamling med anledning av kongomissionens 25-åriga verksamhet.

Den sedvanliga tacksägelse-, böne- och offerveckan bestämdes till den 29 oktober — 5 november.

Missionsförbundets kvartalsmöten skola hållas i Vallsta, Kumla och Karlskrona och dess större söndagsskolor i Skutskär, Eskilstuna och Helsingborg eller annan lämplig plats i Skåne.

Den vid föregående års konferens

tillsatta kommittén för uppgörande av förslag till pensionering av Missionsförbundets tjänstemän hade inlämnat en skrivelse, i vilken den avsåg sig det erhållna uppdraget. Frågan hänköts nu av konferensen till styrelsen, som fick i uppdrag att till nästa års generalkonferens söka utarbeta ett förslag i frågan.

Nu var föredragningslistan genomgången. Som vanligt beslöt konferensen att genom Missionsförbundets expedition sända sin hjärtliga brodershälsning och sitt varma tack till missionärerna på de olika fälten. Ordföranden lade ock de närvarande allvarligt på hjärtat att vid tillfällen skriva till missionärerna för att på det sättet uppmuntra dem i deras ofta prövande arbete.

Härefter avslöts konferensen med bön och sång.

Må nu Gud i sin stora nåd lägga sin välsignelse till de fattade besluten, så att medel ej må saknas till deras fullbordande samt att allt må ske i hans kraft och genom hans Ande!

Offerdagen | Vår nyligen hållna »den 9 juli». | generalkonferens beslöt med stor enhällighet, att vi även i år på den s. k. missionsdagen den 9 juli skola upptaga kollekt till förmån för vår yttre mission och att denna kollekt skall tillfalla kongomissionen med anledning av dess 25-års jubileum.

Må det bliva en god kollekt.

Missionär J. Sköld | För någon tid på hemresa. | sedan erhöles vi det nedslående meddelandet från Kina, att såväl missionär J. Sköld som hans maka voro alldeles nedbrutna till sina både kropps- och själskrafter. Den förre hade t. o. m. haft ett lindrigt slag-anfall. De hade båda förts till Kuling för att få vila och stillhet, medan de väntade på svar från Expeditionen. Då läkare allvarligt tillrådde hemresa, fingo de telegrafiskt det rådet att med första lägenhet resa hem till Sverige. De äro ock redan nu på väg.

Må Herren föra dem lyckligt hem och här hemma återskänka dem krafterna.

Avskild till missionär.

Så är mig den nåden bevisad
Att stå bland den skara, som Gud
Av nåd har utvalt och kallat
Att vara hans sändebud.

Mitt hjärta kan knappast värdera
Den ära, som så jag vann.
Jag önskar dock intet högre
Än tjäna min Frälserman.

Ty se, under hela livet
Jag längtat att räknas ibland
De bröder, som mottagit kallet
Att gå till hedningars land.

Var gång jag tänkte på dessa,
Av tårar blicken vart skum.

Jag ville bedja och ropa,
Men tungan var nästan stum.

Dock, Herren har hört min suckan
Och fört mig på nådefull stig
Och skänkt mig det härliga kallet.
— Vad glädje, vad fröjd för mig!

Nu får jag gå ut och förkunna
Min dyre Frälsares bud
Om frälsning för hedningars skara.
Som leva fjärran från Gud.

Vid tanke på denna nåden
Jag kan icke säga mer,
Men inför min trofaste Fader
Jag böjer på knä mig ner.

ENOCK GILLSTRÖM.

Från vår yttre mission.

Kibunzi den 10 april 1911.

Till vårt kära Missionsförbund
och alla dess läsare.

Frid i Herren!

Jag vill nu åter sända Eder en hälsning från vårt kära Kibunzi. Under ett par års tid hava underrättelserna härifrån varit av ganska nedslående art. Vi hava dock haft vårt hopp till Gud, och i detta hopp hava vi icke kommit på skam. Visserligen äro ännu många av våra önsknings öppfyllda och många böner obesvarade, ty så länge vi se hedningar och avfällingar fjärran från Gud, så äro vi icke nöjda.

Dock må jag säga till allas vår glädje, att detta år redan har burit mycken välsignelse till oss.

I februari hade jag evangelisterna samlade här en vecka, mest för bibelstudium, men också för att giva dem några praktiska råd angående arbetet ute i byarna. De gjorde mig obeskrivligt mycken glädje. De äro nu utposterade i 20 byar. Från en del av dessa höras de mest glädjande underrättelser. Det synes vara en hunger efter Herrens ord, som icke på länge tillförne. Då jag talade om för evangelisterna, att vi i år fira 25-årsjubileum i vår kongomission, så svarade de med att enas om att skänka var sin veckoavlöning till missionen vid detta jubileum — ett efterföljansvärt exempel.

Vi hava haft glädjen att återupptaga flera avfällingar, och ett par gånger hava vi haft riktiga väckelsemöten, då

den ena gången 23 och den andra gången 12 personer avlade vittnesbörd, att de ville följa Frälsaren.

Vår gosskola är större än den någonsin varit. Där äro över 100 gossar, och ändå hava många icke kunnat få plats.

Kvinnoskolan har fått sin gamla färg. Gamla och unga vilja samlas på morgnarna, ty om ock icke alla kunna lära sig att läsa, så vilja de dock vara med vid morgonbönen. För några år sedan sade vi till några gamla gummor, att de icke behövde gå hit till morgonskolan, ty de kunde ändå icke lära sig att läsa. Men det skulle vi icke hava gjort, ty de blevo mycket

ledsna. Då kvinnoskolan i år började, så sade min hustru, att om de gamla gummorna nu ville komma, så finge de det gärna. Och strax sågo videmmed. I går skratade en gammal gumma så gott, då hon hälsade och sade:

»Vi äro så glada att åter få samlas på morgnarna för att bedja till vår Gud.»

I söndagsskolan äro ock flera med än vi haft på några år, över 100 barn. Även i en del byar hava vi fått börja söndagsskola. Som barnen här äro mycket okunniga i andliga ting, så vore det en god sak, om man hade bibliska planscher att visa dem. Om därför någon vän till söndagsskolan och kongobarnen komme på den idén att skänka några sådana planscher, så göre han det, och han gör väl.

I dopskolan ha vi nu omkring 50 dopskandidater, och vi önska inner-

ligt, att detta antal måtte fördubblas i år.

I går, sedan vi haft söndagsskola och allmänt möte, gingo min hustru och jag till en by omkring tre fjärdedels mil härifrån, där vi hade ett mycket gott möte. Där hade vi ock glädjen se sju personer återkomma till Guds församling. Fyra hade förut sagt sig vilja följa Frälsaren. De undervisas nu i dopskolan.

På detta möte enades ock byfolket om att bygga ett stort skolhus i sin by utan att begära någon hjälp av oss. Och under tiden de byggde huset skulle de samla medel, så att, då huset blir

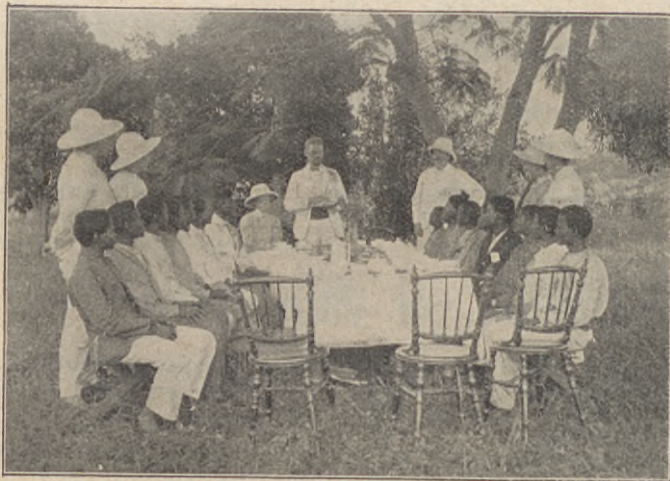
färdigt, de ock må kunna fira en riktig invigningsfest.

Ja, det är mycket, som ger oss anledning att vara glada och prisa Gud samt att fortsätta det välsignade missionsarbetet med tillförsikt och hopp om

framgång, och detta även under prövningar och strider. Sådana utebliva icke.

Budskapet om vår käre broder Wikholms död berörde oss djupt, dels därför att han under förra perioden arbetade här vid Kibunzi, och dels därför att han var en mycket förhoppningsfull missionär, som lämnar ett stort tomrum efter sig.

Min hustru och jag äro nu ensamma här men vänta ut ett par nya missionsarbetare i sommar, nämligen Hulda Samuelsson och S. Malmkvist. Få vi blott vara friska, så går det, i annat fall bleve det nog svårt.

Missionär Flodén talar till evangelisterna vid Kibunzi på sin 50-årsdag.

Bedjen för oss och våra kära svarta och kommen ihåg oss till julen. Det är många ögon, som se oss i händerna efter en liten uppmuntran. Gud skall se därpå med glädje och rikligen veder-gälla Eder.

Min hustru förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar.

Edert sändebud bland hedningarna
S. A. Flodén.

Något från en resa i Kongo.

Den 8 februari begav jag mig ut på en resa, varvid jag hade glädjen att se stationerna Nganda, Kingoyi, Kinkenge och Kibunzi samt Wathen, den senare tillhörande engelska baptisternas mission. Det var min första längre resa i Kongo, och den hade därför nyhetens behag från början till slut.

Mitt första mål var Wathen. Jag hade på vägen dit sällskap med tre engelska missionärer, den ene en läkare, som alldeles nyss anlant till Kongo. Han skulle taga hand om det medicinska arbetet vid Wathen.

Om Ni i tanken vill följa med på en resa i Kongo, måste Ni föreställa Er en smal gångstig, som slingrar och kröker sig i alla möjliga riktningar. Det bär upp för kullar och ned i raviner, stundom så djupa, att man undrar, om man skall ned i jordens innandöme, innan man får börja gå uppåt igen. Så har man djupast därnere ett vattendrag, som ibland kan vara ganska lätt att gå över, såsom under torrtiden, men som vid ett starkt regn växer till en djup och strid flod, ibland omöjlig att komma över. Vid sådana tillfällen får resenären sätta sig och vänta, tills vattnet runnit undan. Jag gick över ett sådant vattendrag nordväst om norra Manianga, varvid mina bärare sade: »Hade vi varit här i morse, hade vi i alla fall fått vänta tills nu.» »Varför?» frågade jag. »Ser du inte märket här», sade de, »just här uppe var vattnet på förmiddagen.»

Jag stannade och såg på vattendraget, som så hastigt ändrade form och utseende, och endast på de minuter, jag var där, sjönk vattnet märkbart. Och sådana äro de flesta mindre vattendrag i Kongo.

Det mest intressanta under karavanvägen var ju att komma till byarna. De allra flesta ville då skaka hand med mig. Då det var gjort, frågade de mina bärare, vem jag var, varifrån jag kommit och om jag hade lust att köpa något av dem. Några ville till och med skänka mig en del saker. En man kom med ett höns och ville därmed mjuka upp mitt hjärta, så att jag skulle bli hans sakkörare i en rättgång, andra kommo med ägg, ananas och vad de trodde, jag kunde äta. Så visade de mig skolan, om en sådan fanns i byn, eller talade om, att de skulle bygga en skola. I en by hade alla kvinnorna gnidit ansikte och hår med sot och fett. Då jag frågade mina bärare, varför de gjort det, svarades, att någon i byn hade dött. På andra ställen såg jag kvinnor, som gnidit in sig med något rött färgämne, och då jag frågade, vad det betydde, fick jag till svar: »De äro glada.» Märkvärdigt, att de valde just dessa färger för att därmed giva uttryck åt sina olika känslor.

Det, som mycket intresserade mig var att se, vilken avgjord skillnad det var på byar, som saknade lärare och evangelisk verksamhet, och de byar, där detta fanns. Det var dock mycket få rent hedniska byar bland dem jag passerade. Men huru tröstlöst föreföll ej tillståndet i en sådan by, och dock försökte jag se med opartiska ögon. Jag är övertygad om, att även en fiende till missionen skulle nödgats erkänna, att de kongonegrer, som voro djupast nere i okunnighetens mörker, också voro de mest beklagansvärda. I en sådan by lågo de över all beskrivning lata männen utanför sina fallfärdiga hus, vars tak, efter vad det syntes, ej skulle kunna hålla en enda regndroppe ute, mycket mindre ett tropiskt

regn. De otäckaste sår, jag sett i Kongo, såg jag i den byn. Jag frågade, varför de ej hjälpte sjuklingen att komma till någon plats, där han kunde få medicin och vård. Man svarade, att han ägde varken far eller mor, ty de voro båda döda, och de övriga i byn kunde naturligtvis ej hjälpa honom. Då jag undrade, om de icke skulle vilja ha skola i sin by, sade de, att de varken ville lära sig läsa eller skriva. De voro ointresserade för allt. Mat skaffade ju deras kvinnor, och varför skulle de sedan bekymra sig om något?

Då jag däremot kom in i en by, där det fanns en kristen lärare och skola, såg jag ögonblickligen ett annat tillstånd. Barnen kommo emot mig och hälsade glatt, kvinnorna likaså. Männen voro intresserade och frågade om allt möjligt. De ville bära bördor eller komma till Londe och arbeta åt oss. De buro fram vatten och ved, ifall vi ville stanna och vila. Hade de någon stol, vilket oftast var fallet, kommo de ut med den och bjödo mig sitta. Naturligtvis funnos även i sådana byar hus, som lutade mot sitt fall, och lata män. Men skillnaden var dock i ögonen fallande. Kristendomen hade börjat sitt verk i dessa byar, och de, som mottagit vad den innehåller, hade börjat höjas ur eländet.

Må de, som läsa dessa rader, tänka på, att detta folk behöver evangelium och att det är varje kristens plikt att göra vad han kan för att de må få det.

Må Gud i sin nåd välsigna Sveriges folk och särskilt de kristna! En hjärtlig hälsning till alla missionens vänner från

L. O. Severin.

S. M. S. Matadi, Congo Belge.

*Glöm ej att bedja för
missionärerna!*

Machenghsien den 7 april 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

I mitt föregående brev — infört i nr 2 av Missionsförbundet för i år — skrev jag förnämligast om nittiotvå-åringen Chengs omvändelse och dop. Jag får nu omtala, att gamle Cheng den 24 februari fick sluta sitt lif på jorden. Flera dagar förut hade medhjälparen In i Sungpu tänkt att besöka Cheng men blev förhindrad i följd av olämpligt väder. Den 24 febr. var vädret lämpligt och In gick. Då han kom till Chengs by, fick han höra, att Cheng samma dag dött. Det var nog väl, att In de föregående dagarna varit förhindrad att komma, ty i annat fall kunde de fördomsfulla där i omgivningen tyckt sig se ett visst sammanhang mellan Ins besök och dödsfallet, ett sammanhang av orsak och verkan.

Då In kom, höllo de just på att bära ut den döde för bisättning. Då de satt ned kistan, bad In den avlidnes anhöriga, att de ej skulle företaga sig något avgudiskt i samband med begravningen. Härtill svarade de, att även den avlidne före sin död sagt detsamma, och de ville ej handla i strid med deras »farfars» befallning och önskan. In predikade nu för dem en stund och gick sedan hem. Under hemvägen tänkte In, att han borde taga med sig alla församlingsmedlemmarna i Sungpu till 92-åringens gravplats, dels för att bevisa den döde en sista tjänst och dels för att få ett tillfälle att predika evangelium för hans anhöriga jämte deras grannar. Så skedde ock. Mycket folk samlades, och de kristna, ledda av In, höllo en riktig gudstjänst därute. Efter predikan, sång och bön delade de troende

ut till de församlade över tvåhundra evangelier och traktater. Bedjen, vänner, att såväl dessa skrifter som de kristnas vittnesbörd vid detta tillfälle må bära frukt.

Till vad jag i mitt föregående brev skrev om gamle Cheng, vill jag här ytterligare säga några ord. Från sitt femtionde år började Cheng allvarligt att fråga efter sanningen. Han lade bort köttätandet och höll sig till grönsaker. För övrigt tog han väl vara på sin hälsa. På så sätt trodde han sig kunna levande fara upp i himmelen. Efter en lång följd av år kom han till insikt om, att detta sätt ändå ej kunde vara riktigt, ty han hade en vän, som var ännu mera försiktig i fråga om sin hälsas vårdande och att hålla diet, men som det oaktat dog. I sitt 91:sta år fick Cheng av en händelse ett exemplar av Johannes evangelium. Då han däri läste om Jesu underverk, uppstod den tanken hos honom: »Den, som kan göra sådana underverk, kan omöjligt vara en människa.» Efter att av medhjälparen Wan ha fått närmare kännedom om kristendomens sanningar kom gamle Cheng i elvte timmen till tron på Jesus Kristus. Hans största sorg var nu den, att han i följd av sin höga ålder ej hade någon kraft kvar att vittna om Herren Jesus, och att han ej kunde bära någon frukt åt honom. — Du unge man och kvinna, som läser dessa rader, använd väl din kraft att i ord och gärning vittna om din Frälsare! Var en fruktbar gren i honom! Du skall icke ångra det, då du blir gammal.

Här är nu full vår. Ymnigt failer ock vårregnet, ja, alldeles för ymnigt. Lantborna äro därför icke litet bekymrade för sitt vete och korn. Blir det icke snart uppehållsväder, komma sådesfälten att taga betydlig skada.

Min hustru, jag och vår lilla Brita-Stina må gott. Huru dyrbar är icke hälsans gåva! Må vi aldrig glömma att tacka Gud för den! Vi sända våra innerliga hälsningar till eder alla.

Eder i Herren *F. A. Wennborg.*

Shasi den 18 april 1911.

Kära missionsvänner!

Frid!

Hemkommen från en resa till fyra av våra utstationer vill jag sända ett kort meddelande om Herrens verk på dessa platser.

Det var ej utan en viss fruktan, som jag anträdde denna resa. Förhållandena på ett par av utstationerna ha ej varit de bästa och ha länge förorsakat oss bekymmer. Dock, Gud vare lov, det lyckades bättre, än vi på förhand vågade hoppas. Vad förhållandena på den ena platsen beträffar, äro de sådana, att den största försiktighet ännu är av nöden, allt på grund av den förre evangelistens ovisa handlingssätt. Men en ljusning till ett bättre förspordes vid mitt besök, och därför äro vi tacksamma mot Gud.

Under resan hade jag glädjen döpa fem äldre och ett barn. I dopklassen intogos 19 personer. En medlem nödgades vi för en tid utesluta från församlingens gemenskap.

Skolan i Hwangkinkow, vartill ett litet bidrag av missionen lämnas, syntes mig vara mycket lovande. Där äro 33 barn inskrivna, och läraren synes vara den rätte mannen för skolan.

I Hukiatsang är det livaktigt bland medlemmarna. De voro alla med på mötena och ha lagt i dagen en rätt stor offervillighet. Nu kommo de själva fram med förslag om, att de, som kunde och ville, skulle femdubbla sina bidrag, på det att de om möjligt skulle kunna köpa eller förpanta ett hus för verksamhetens räkning. De flesta, för att ej säga alla, voro med härom, och vi hoppas, att de nu också skola utföra sitt goda beslut.

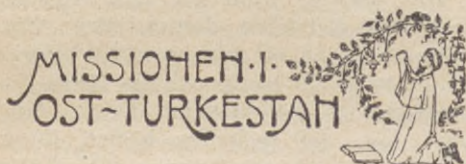
Resvädret var det allra bästa. Det oaktat sjuknade jag på en av utstationerna i hög feber och värk i hela kroppen, som höll mig till sängs i ett och ett halvt dygn. Därefter blev jag så mycket bättre, att jag kunde fortsätta, dock ej utan stora svårigheter.

Ehuru febern givit sig, är jag ej fullt frisk ännu och känner mig ganska kraftlös.

Vi förena oss i de hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner.

Broderligen
B. E. Rydén.

Ny upplaga av Nya Testamentet på kaschgarturkiska.

Våra missionärer i Kaschgar ha länge klagat över, att den gamla upplagan av evangelierna på kaschgarturkiska språket varit slutsåld. Efterfrågan efter Guds ord har stigit med varje år, och det har därför utgjort ett visst hinder i arbetet den sista tiden, att dessa böcker tagit slut. Så mycket mer glädjande är det därför att kunna meddela, att en ny, reviderad upplaga av Mattei evangelium är under utgivning. Tryckningen försiggår i Tiflis på Brittiska och Utländska Bibelsällskapets bekostnad. Sista delen ligger redan i press, när detta skrives, såsom framgår av följande utdrag ur brev från missionär *E. John Larson* i Tiflis, daterat den 12 maj:

»Så snart vi nu återfå det åttonde tryckarket från missionär Högberg (Högberg läser nämligen korrektur), så tryckes det, och därmed är Mattei evangelium på kaschgarturkiska färdigtryckt. Upplagan skall bindas i Tiflis och sedan omedelbart på Brittiska och Utländska Bibelsällskapets bekostnad sändas till Kaschgar. Jag fick för några dagar sedan brev från missionär Gustafsson i Kaschgar, däri han frågar, huru snart evangeliet blir färdigt. Han tillägger, att de oroligt vänta på det samma. Det var mig en glädje att kunna svara honom, att boken är så

gott som färdig. Den skall blott bindas och avsändas, och jag lovade att göra mitt bästa för att påskynda saken».

Angående spridning av kristlig litteratur och dess betydelse för missionen i Asien skriver missionär Larson bland annat:

»Beträffandetraktater och deras spridning, så ha de nog större betydelse för missionen i Asien än i Afrika. I Asien finnas många gamla litteraturspråk och läskunnigheten är rätt allmän. Härigenom blir förhållandet naturligtvis ett helt annat än t. ex. bland folkstammarna i Central-Afrika, vilka i de flesta fall sakna skriftspråk. Under dessa senare år har jag mycket arbetat för att få ut evangelier och traktater ej blott i Tiflis utan även, genom våra kolportörer och predikande bröder, i många delar av Transkaukasien. Från Baku har jag dels fått, dels köpt armeniska traktater av 19 olika slag till ett antal av 6,000. Turkiska och persiska traktater köpte jag nyligen i 500 exemplar. De äro alla utspridda. Nu har jag ock fått ett parti på georgiska språket. Goda tyska traktater får jag gratis från Petersburg, så många jag önskar. Ryska äro även tillgängliga, men dem måste jag köpa. Evangelier på flera olika språk för utdelning i sjukhusen få vi gratis av Brittiska och Utländska Bibelsällskapets ombud i Tiflis, d:r Kean. Av Kristens resa på turkiska har jag ännu kvar 400 ex., som jag skall se till, att jag får spridda.

Alla veta, att hos mig finnas att få traktater, och jag har många medhjälpare i arbetet. Men mycket mer behövde göras för denna sak, ty den har en viktig mission att fylla bland de många folken i dessa länder. Naturligtvis är det många hinder även för denna verksamhet, men genom bekantskap med ländernas och folkens egendomligheter kunna många av dessa hinder undvikas.»

Jarkend den 3 maj 1911.

Till
Svenska Missionsförbundets styrelse,
Stockholm.

Guds frid!

Hopp finnes för din framtid.
Jer. 31: 17.

Dessa ord framträdde ur minnet, då vi en afton förra veckan voro samlade med våra tre omvända muhammedaner till bibelsamtal och bönemöte. Då vi på våra knän voro förenade i bön, höjdes från den närliggande moskén det vanliga, skärande ropet, som manade till tillbedjan av den falske profeten sista gången för dagen. Det är alltid så dystert att höra dessa rop, ty de äro uttryck för en dold fridlöshet och för en gräslig förblindelse och förhärdelse mot sanningen. Då vi också tänka på utsträckningen av vårt arbetsfält, att det omfattar icke mindre än omkring två miljoner människor, känner man sig, trots det, att vi äro närmare ett tjugotal missionärer härute, som vore man en handfull kastad i en stor öken. Och vid tanken på, huru länge missionsvännerna hemma förgäves väntat på att få höra talas om större framgång, vill hjärtat krympa samman av vemod. Men vid denna bönestund syntes det mig, som om ur det tjocka mörkret ett ljus lyst fram, spridande ett skimmer över kommande dagar. Vi hade ibland oss tre muhammedaner, som en gång famlat i mörker och deltagit i Islams fåfänga tillbedjan, men som mottagit sanningens ljus och i flere år stått fast trots hån och försmädelse. Och nu vid detta tillfälle förenade de sig med oss i bön om frälsning för sitt folk. Oftast vid våra enskilda stunder tillsammans med dem är det, som om man såge en skymt av den dag, då även här skall finnas en församling, som tillbeder Jesus Kristus och bekämpar lögnen. Kanske skall den dagen snart vara inne, så att både vi

och missionsvännerna därhemma få tillsammans glädjas. Kanske skall det dröja så länge, att många av oss då gått till vila, men vad mer, lönen väntar såväl för säningsmannen som för skördemannen.

Med skäl kunna vi säga, att vi spåra åtskilligt, som tyckes vara ett gryningens tecken, särskilt det, att vi vid våra möten hava så mycket folk, att vår annars ganska stora sal är för liten. Att bitterheten mot oss ännu är stor hos en del, därpå få vi alltsom oftast bevis, men även det kan vara ett förbud till seger.

Min del i den egentliga missionsverksamheten har hitintills varit så gott som ingen på grund av min okunighet i språket. Min hälsa har hittills varit god, och jag har fått dela min tid mellan språkstudier och praktiska arbeten, som räcka till åt oss litet var vid vår nya station. Ännu återstår mycket arbete för stationens iordningställande, men det är med tillfredsställelse vi arbeta, ty här kommer att bli ofantligt trevligt, då det blir färdigt. Den nya planteringen ser också mycket tilltalande ut. Vårt arbete har väckt allas beundran och ter sig som en verkligt ny skapelse i detta försoffningens land. Den nya stationens stora utrymme har redan visat sig vara väl behöfligt icke blott i samlingsalen utan även vad sjukhuset och skolan beträffar.

Tiden går ovanligt fort, fastän den ibland, då olika omständigheter skymma blicken, tyckes gå mera långsamt. Det kommer ibland tider och stunder härute, då en djup känsla av övergivenhet vill trycka ned en och då man saknar så mycket av det, som man i Sverige hade överflöd på. Man får också ibland mera tydligt än eljest känna, att man har att kämpa mot onskans makter, ja, det synes ibland, som om den onde regerade allt runt omkring. Då vill det gärna kännas vemodigt, och man håller på att fälla vapnen. Men genom den fridens och kärlekens ande, som är rådande bland

oss kamrater, och genom umgänget med Gud skingras dimmorna. Och när det rätta ljuset får falla över vår upp-

gift, blir man glad över att få vara med i striden.

Eder i Herren tillgivne
Gottfrid Palmberg.

En världsmissionens årsstämma.

Vid den storartade världsmissionskonferensen i Edinburgh förlidet år, tillsattes en »Continuation Committee» (fortsättningskommitté), av 35 medlemmar, valda så, att 10 skulle representera Storbritanniens missionsorganisationer, 10 Nordamerikas, 10 den europeiska kontinentens och de 5 övriga Australien, Indien, Japan, Kina och Sydafrika.

Strax efter konferensen hölls ett konstituerande sammanträde, varvid d:r John R. Mott utsågs till ordförande och mr J. H. Oldham till sekreterare, den senare med skyldighet att ägna hela sin tid åt arbetet.

Det första egentliga sammanträdet har hållits den 15—19 maj i år. Mötesplatsen var biskopens av Durham residens, Auckland Castle, där deltagarna voro biskopens gäster. Härligt beläget i en utomordentligt vacker trakt, ytterst intressant genom sin historia och arkitektur, erbjöd denna mötesplats de mest ideala yttre förhållanden.

Biskopen, d:r H. C. G. Moule, är känd för sin stora lärdom och sitt utomordentligt älskvärda väsen. Han har emellanåt deltagit såsom talare i Keswick konferensen och uttryckte upprepade gånger sin stora glädje över att i sitt hem få mottaga denna samling av representanter för missionen i alla världens delar. Det var också ett sällsynt fulltaligt besökt möte. Visserligen hade de avlägsnare länderna icke kunnat bli företrädda av sina ordinarie representanter, och av de brittiska voro två genom sjukdom hindrade, men samtliga amerikanare hade kommit tillstädes och likaså alla representanter för Europas kontinent.

Bland de senare hade biskop Tottie,

som på grund av sjukdom och tränga göromål av sagt sig uppdraget, ersatts av undertecknad.

Bland de många viktiga och i vissa fall invecklade spörsmål, som förelägo till behandling, må främst nämnas utgivandet av en internationell missions-tidskrift. Enhälligt beslöts, att en sådan skulle utgivas såsom kvartalsskrift till ett pris av 6 shillings per år och med titel »International Review of Missions». Den skulle tjäna som ett medel att sprida kännedom om det arbete, som utföres av »fortsättningskommittén», på ett ingående och vetenskapligt sätt behandla viktiga missions-spörsmål och erbjuda tillfälle till fri diskussion av dessa samt innehålla en hela världen omfattande bibliografi och fortlöpande översikt av missionens litteratur. Dess första nummer kommer ut i början av 1912. Dess redaktion överlämnades åt kommitténs sekreterare, mr J. H. Oldham, som skall hava att påräkna medverkan av en rådgivande kommitté, sammansatt av medlemmar från olika länder.

Till sin ordförande riktade »fortsättningskommittén» även en ingående maning att om möjligt ägna avsevärd tid åt besök på olika missionsfält och hos styrelserna för olika missionsorganisationer, i syfte att främja de undersökningar, som beslötos av Världskonferensen i Edinburgh, och de strävanden, som framgingo såsom ett uttryck för dennas bärande tankar. Redan nu ha undersökningar påbörjats och förts vidare i ganska avsevärd grad av en mängd olika kommittéer. Till dessa fogades nu en rörande den kristna församlingen på missionsfälten, en rörande läkaremissionen, en rörande

muhammedanismen och en rörande förhållandena mellan missionen och regeringarne. Redogörelser förelågo från andra kommittéer, av vilka några redan hunnit slutföra sin uppgift, så t. ex. den, som hade i uppdrag att utarbete studieplan för missionärer ifråga om språk, religion och sedvänjor i respektive missionsländer. Resultatet av dess verksamhet är bildandet av en permanent samarbetskommitté, bestående av representanter för de olika missionsseällskapen i Storbritannien och en liknande för Nordamerika. I Tyskland finnes redan en sådan, och det är möjligt, att liknande komma till stånd i andra länder.

En maning uttalades till de länder, där det ännu icke finnes något gemensamt organ, genom vilket de olika missionerna kunna förhandla med regeringen, att söka åstadkomma ett sådant. Tanken på att bilda en däremot svarande gemensam organisation för hela världen sköts för tillfället åt sidan under hänvisning till att »fortsättningskommittén» skulle i händelse av behov fungera som sådan, och att i övrigt olika nationalkommittéer, som därav kände behov, kunde samverka med varandra.

Likaså hänvisades frågan om att förse pressen i stort med missionsnotiser till de olika ländernas enskilda initiativ under framhållande av möjligheten av samverkan mellan olika länder, där sådant kunde anses praktiskt. Tyskland står i detta avseende främst, Amerika därefter, men åtgärder komma med det snaraste att vidtagas i flera andra länder för att på ett mera systematiskt och fruktbringande sätt än hittills tillhandahålla pressen missionsnyheter.

Rätt mycken tid togs i anspråk för utarbetande av stadgar och regler för »fortsättningskommitténs» verksamhet, intill dess tiden kunde anses mogen för att den skulle avlösas av en permanent kommitté, vald efter sådana grunder, att den kan anses i högre grad än som nu är fallet representera de olika missionsorganisationerna i världen.

Man beslöt, att nästa sammanträde skulle äga rum 1912, sannolikt i slutet av september, på plats i Nordamerika, som skall närmare bestämmas efter samråd med vederbörande i Amerika.

Karl Fries.

När och fjärran.

Svenska Jerusalemsföreningen

firade sin årshögtid Marie Bebådelsedag i Blasieholmskyrkan i Stockholm. Ur den upplästa revisionsberättelsen framgick, att utgifterna under året uppgått till kr. 18,065: 70. Vid sjukhemmet i Betlehem hade under året, enligt doktor Ribbings redogörelse, behandlats 2,525 sjuka. Av dessa hade 142 varit intagna på hemmet under tillsammans 2,587 sjukdomsdagar. Intressant är att giva akt på, vilka olika trosbekännelseer dessa patienter tillhört. De voro nämligen 77 grekiska katoliker, 30 muhammedaner, 19 romerska katoliker, 11 protestanter och 5 syrianer.

Regelbundna söndagsgudstjänster samt predikan tre gånger i veckan ha hållits på hemmet förutom alla enskilda samtal med patienterna om livets väg.

Vi kunna ej underlåta att i detta sammanhang återgiva ett utdrag ur en resebeskrivning av doktor Ribbing, införd i senaste numret av Jerusalemsföreningens tidskrift. Resan företogs av d:r Ribbing med familj från Betlehem till Jordan och Döda havet. Han skriver: »— Första aftonen togo vi in på det fantastiska klostret i Keldalen, som i en djup dalklyfta med tvärbranta bergväggar, till hälften in-

grävt i klippväggen, till hälften byggt på smala klippterasser, ter sig på litet avstånd som fastklustrat på bergets sida. I djupet forsar en liten flod sommar och vinter.

Följande morgon fördystrades ej så litet för oss, då vi erforo, att i klipphålorna omkring klostret funnos flera »levande begravnar» eremiter, som självvilligt låtit innesluta sig för sitt återstående liv och underhöllos av klosterprästen med vatten och bröd. De döma sig själva — för att förtjäna saligheten? eller för att bli märkvärdiga? — till detta dystra livstidsfångelse. Sedan de klättrat upp till sina hålor eller ned, om de ligga djupt vid floden, på för tillfället upphängda stegar, tagas dessa oåterkalleligen bort.

De måste andas sin hålluft till sin död, få aldrig tala med en människa mer, jag antar aldrig läsa en bok mer, aldrig mer smaka annat än vatten och bröd, som föres till dem medelst långa stänger, få aldrig lämna sina nästen ens för kroppens nödigaste behov. När de ej längre draga in födan till sig, förstår man, att de sjuknat. Icke förr än tre år efter sedan de upphört att taga brödet till sig, får man gå in i hålan och uppsamla de multnade benen.

Är icke detta rysliga förvrängningar av Jesu evangelium och en skam för grekisk-ortodoxa kyrkan att underhålla sådana galenskaper! Man måste förvånas över den vilje- och troskraft, som driver till sådana ödesdigra steg.

Nya böcker.

Det avgörande ögonblicket i den kristna missionens historia. Av John R. Mott. Uppsala, L. Norblads bokhandel (i distribution). Bemyndigad översättning av Maj Lagerheim Björck. Pris häftad kr. 2: 00; kartonerad kr. 2: 60.

Den världsbekante missionsledaren dr John R. Mott, kristliga studentvärldsförbundets generalsekreterare, ordförande vid världsmissionskonferensen i Edinburgh och ordförande i denna konferens' fortsättningskommitté, har i denna bok givit en överblick av den kristna missionens ställning i världen, dess stora möjligheter och lysande tillfällen till framåtskridande *nu*, i *denna tid*, men ock den oerhörda faran av ett dröjsmål, ett uraklåtande av att begagna de givna tillfällena. Boken är ett genomträngande rop till Kristi församling i våra dagar att vakna upp till mera ansvar, mera nit för Herrens sak, mera enhet i missionsarbetet, ja, att samla alla tillgängliga medel och krafter för att göra Kristi evangelium känt över hela världen. Ty *nu* är den behagliga tiden, *nu* äro portarne öppna, *nu* kallar Mästaren till arbetet i vingården som aldrig förr, *nu* hungra folkskarorna på hednafälten efter levande Guds ord, *nu* står det i den kristna församlingens makt att göra

storverk för sin Herre i en utsträckning som under ingen föregående tid.

Boken förtjänar den vidsträcktaste spridning bland alla missionens vänner, ty den är i sanning läsvärd. Vi rekommendera den under bön till Gud, att han må låta dess rika innehåll, dess varma nitälskan och dess eldande hänförelse tända en ännu kraftigare missionskärlekens eld bland de kristna i vårt land.

Ett stort antal intressanta och mycket väl utförda illustrationer, som på sitt sätt åskådliggöra det nuvarande tidsläget, äro ock införda i boken.

Missionens motiv, maal och midler. Grundtræk av missionslären, av Wilb. Sørensen, sognepræst. G. E. C. Gads förlag. København 1911.

Grundvalen till denna bok är en serie föreläsningar, som författaren hållit hösten 1906 vid universitetet i Köpenhamn. Vid utarbetandet har författaren även tillgodogjort sig resultaten av förhandlingarna vid världsmissionskonferensen i Edinburgh. Boken, som innehåller 215 sidor, lämnar en ganska grundlig redogörelse för missionstankens och missionsarbetets uppkomst och utveckling i den kristna församlingen från början intill närvarande tid.